

א) כ"י ובע"י איתא אמר ר"י (ג) ע"י תוספות הגיהה י"י. ד"ה אין מוסרין. ג) וברכות נ"ז פסחים ע"ג. ד) ז"ק לת. ע"ג ג. ה) [נפיל טו. ו.] ס"א איני. ו) [ג' ולבני מת.] ח) [נעיל טו. ו.] ט) ס"א ענשתי. י) [וע"פ חו"י יצמות סא. ד"ה אין].

תורה אור השלם

- 1. תורה צוה לנו משה מוה"ק קהלת יעקב: דברים לג ד ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם וה' יהי עמכם וה' יירא את ה' אף פשר בנפשו דמו לא תאבלו: כראשית ט ד רק חזק לבלתי אבלי הדין כי הדין הוא הנפש ולא תאבל הנפש עם הקבר: דברים י"ב כג
- 2. ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם וה' יהי עמכם וה' יירא את ה' אף פשר בנפשו דמו לא תאבלו: כראשית ט ד רק חזק לבלתי אבלי הדין כי הדין הוא הנפש ולא תאבל הנפש עם הקבר: דברים י"ב כג
- 3. אף פשר בנפשו דמו לא תאבלו: כראשית ט ד רק חזק לבלתי אבלי הדין כי הדין הוא הנפש ולא תאבל הנפש עם הקבר: דברים י"ב כג
- 4. רק חזק לבלתי אבלי הדין כי הדין הוא הנפש ולא תאבל הנפש עם הקבר: דברים י"ב כג

גילוי הש"ס

גמ' עובד כוכבים שעוסק בתורה. ע"י מנינה דף יג ע"ג חו"י ד"ה אין:

הגהות הגר"א

[א] גמ' רק חזק לבלתי אבלי הדין כי הדין הוא הנפש עם הקבר: דברים י"ב כג

מוסף רש"י

זה אבר מן החי. כלומר כל זמן שנפשו דמו לא תאכלו הנפש. בנפשו דמו צעוד נפשו ב"ו (בראשית ט) צעוד שהוא הנפש בנפשו דיא דמו לא תאכלו הנפש (ד"ל טו.).

והא דינין קום עשה. משפט הוא וקא חשיב: ומשני קום עשה וזכ אל העשה הוא. קום עשה משפט וזכ ולא תעשה עול אפילו אינו מלוה לעשות משפט והוא יושב ובטל מוחזר הוא שלא לעשות עול ואזהרת לא תעשו עול (ויקרא יט) אינה קום עשה והצטל מלל תעשה עול אצל אזהרת לא תשבות על כרחיך אינה אלא קום עשה: מורשה לנו. ולא להס ואיכא משום גזל כדמפרש: מורשה מאורסה. אמוראי איכא דרשוי צהו גני עס הארץ צפרק אלו עוברין צפסקים (דף מט:): מיגול קא גול לה. והא קא חשיב גול וכן נערה המאורסה להא כלל גילוי ערוות הוא: האדם. ר"מ דלית ליה אמת קרוין אדם ולא עובדי כוכבים קרוין אדם ור"ש היא דרש לה צמסכת יצמות (דף סא):

צבע מלוה דידהו. עוסקין בהלכות אומן שבע מלות להיות צקילין צהן: צער נפשו קיימת לא תאכלו זהו אבר מן החי. ודמו דנפש אחרת לא למשרי אבר מן החי דנפשו כלקמן צמסתי: כיוזא דבני אמה אומר. שאף ישראל הוזהרו על דם מן החי בסיני ומשום חיות. ור"י חנינא קאמר לה: כי הדם הוא הנפש ולא סאלל הנפש עם הנפש כו'. כלומר לא תאכל הדם הנזכר בראש המקרא צעוד הנפש עם הנפש: ורש"י הוא. קסמן דם לאזהרת אבר מן החי לא למשרי משום חיות כמ"י אלא למשרי דם הקזה שהנפש יוצאה בו משום דם הוא דסקמייה דלא תימא אזהרת דם גני וצמת מפקרן ומלאך כתיב (דברים כ) דם שחיטה הוא דלוי דם אצל דם הקזה לא הוי דם להכי אקשייה לאבר מן החי מה אבר מן החי אסור מחמת אסורו אף דם מן החי מוחזר עלה משום דם וצלבד שיהא דם הנפש אצל דם הקזה שאין הנפש יוצאה בו אינו קרוי דם אצל אסור חיות לא נזכר בו ולא בשום דם ובכריתות (דף כג) מפרש איהו דם הקזה שהנפש יוצאה בו מטיפה המשחרת ואיך משהוא מתחיל לנאח שמור: למה לי למסב. אבר מן החי בסיני וצני נח אטו ישראל משום דקבלו תורה יאזו מכלל מלו' הראשונים צסלמא עבודת כוכבים וגילוי ערוות בסיני נמילתייהו נשנית לפי שלא פירש כ"כ צני נח על אלו עצירות ו' עושן עליהם וכן צעירות לפרש עונשן אלא אבר מן החי למה לי לאהדורי: למה ולה גאמרה. כדמפרש לקמן מדעשנית עבודת כוכבים וגילוי ערוות בסיני ואשכחן דאיענש עובדי כוכבים עלייהו אף לאחר מתן תורה כדכתיב (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו ובתו וגו' ובגלל התועבות האלה וכן צעירות (ויקרא יח) כי את כל התועבות האל שמע מיניה כי יהיב קודשא צריך הוא תורה לישראל לא שקלינהו להנך מצני נח וכדיקיימי להו קיימי וכל שלא נשנית בסיני נאמר לישראל ולא לצני נח מע"ג דעד

אלא האדם. פרש"י ולית ליה לר"מ אמת קרוין אדם וקשה דצ"ק ככריתות (דף ו:): פטור סך משמן המשחה לעובד כוכבים ומשמע דהוי טעמא משום דכתי' על צפר אדם לא יסך אמת קרוין אדם מיהו מצינו למימר דטעמא משום דכל שישנו צפק ישנו צבל יסך וכל שאינו צפק אינו צבל יסך וי"ס דגרסי הכא רבי ירמיה ור"מ מפרש דיש חילוק בין אדם להאדם (כי אדם רזונו ע"ד היתרון לאדם המעולה ומעטור בתורת ה') מדע דלא מיימי צפרק הבא על יצמותו (יצמות דף סא. ושם) מדכתיב צמריים כל האדם והצממה (שמות ט)

והא דקאמר הכא כהנים לויים וישראלאי לא נאמר ה"ק לא נאמר אדם דלשמתע כהנים לויים וישראלים וה"ר משולם פ"י דוקא גני פורענות קורא אמת אדם דלין ראוי לכתוב סם ישראל אצל גני האדם וחי צהם ס"ל למכתב כהנים לויים וישראלים כמו שרגיל בכל מקום כדכתיב (ויקרא כא) אמור אל הכהנים (במדבר יח) ואל הלויים מדבר (שמות ד) דבר אל בני ישראל והכי איתא במדרש ויכולו מה אקוב לא קבה אל שלא הזכיר שמו על פורענות אדם כי יהיה צעור צפרו נגע זרעמ כי תהיה צדאם ולא בישראל אלה יעמדו לצרך את העם וגני פורענות אלה יעמדו על הקללה והא דפריך התם מהנך קראי אף ע"ג דעובדי כוכבים נמי קרוייס אדם מ"מ פריך שפיר כיון שמכנה גני פורענות את ישראל צדאם היכא דלא איירי אלא בעובדי כוכבים לא היה לו לקרותן אדם: אף דם מן החי. ולרש"י אבר מן החי וקשה דתנא דלעיל (דף טו) (דלר"ש) דנ"ל אבר מן החי מאכל תאכל ולא מוקי האי קרא אלא למשרי שרשים כדנפקא לקמן מי שדמו חלוק מצפור:

ורבנן ההוא אדם הקזה. צפרק גיד הנשה (סו"ט קג). מוקי לה דאבר מן החי נהגה בין צממאיים בין צממאיים והכא דמוקים לה לדם הקזה כמ"ד התם (דף ק): אינו נהגה אלא צממאיים: נאמר לבני נח. עובד כוכבים שצבת לא שייך כאן לישראל הוזהרו לשבות:

ויבא מידעם דרש"י שרי. צדנר שהוא מלוה לישראל לא אמרינן הכי העובד כוכבים שצבת חייב לישראל מלוה אף על גב דצני צצבת אין מלוה לישראל מ"מ יש עליו מלות צצבת שצבת ועל העובדים דעובד כוכבים חייב לישראל פטור אע"ג דפטור מ"מ לא שרי מיהו קשה דאמרינן צפרק בן סורר ומורה (לקמן דף עב:) יאל ראשו אין נוגעין בו דלין דוחין נפש מפני נפש אצל קודם שילא ראשו החי פושעת ידה וצממתו לאצרים ומוציאה כדי להזיל את אמו וכה"ג צעוד כוכבים אסור כיון שהוזהרו על העובדים וי"ל דהא נמי בישראל מלוה כדי להזיל ואפשר דאפילו צעוד כוכבים שרי: והא

סיני נצטוו עליה מדלג הדך תנייה בסיני כדאיתא בעבודת כוכבים וצילוי ערוות דאשכחן דאיענשו עובדי כוכבים עלייהו שמע מינה ישראל שיאלו לקדושה עמדו באיסורן אצל עובדי כוכבים נטלן מהן. ולקמן פריך דילמא להכי לא נשנו דלצני נח הוא דאסירי ולא לישראל ומשני ליכא מידי דלישראל שרי ולעובדי כוכבים אסור שכשילא מכלל צני נח להתקדש יאלו ולא להקל עליהם ולזה ליכא למימר דא"כ אמתא אתני עבודת כוכבים הילכך על כרחיך אזהרת אלה נשנית אצני נח. הילכך אס לא נשנית אבר מן החי הוה אמינא נטלוה מצני נח מתתן תורה ואלך: ואנו אין לנו. אזהרה צני נח ולא נשנית בסיני אלא גיד הנשה: ואליצא דרבי יהודה. דלמר צפרק גיד הנשה (סו"ט ק): מצני יעקב נאסר גיד הנשה שהיו צני נח קודם מתן תורה ורצנן פליגי ואמרו בסיני נאמר ולא להס אלא שנכתב צמקומו ואחר מתן תורה כתבו משה צמקומו עליה ע"כ טעם נאסר להס ולרבי יהודה גופיה לישראל נאמר ולא לשאר צני נח דהא צני ישראל כתיב [בראשית לג]. והא דקאמר הכא דאומן העומדות באיסורין לצני נח לעולם הו"צ לשנותן בסיני לאו משום דאי לא אהדרינהו הוה אמינא נגמר נגיד הנשה דלא נשנית ולישראל נאמר ולא לצני נח דמהא ליכא למיגמר שהרי לא נאסרה אלא לישראל וצעוד שהיו צני נח נמי להס נאסר ולא לאחרים אלא מדאיתני עבודת כוכבים הוה גמרין להו: ואשכחן דאיענשו עובדי כוכבים עלייהו. שבע אומות כדכתיב [דברים יח] לא ימצא בך מעביר בנו ובתו צאש: אדרבה מדלל נשנית בסיני אימא לצני נח נאמרה. לצני יעקב צעוד שהיו צני נח נאסר להס ולא משצחו לבלל לישראל: והרי יפס סואר. האסורה להס כדאמר לעיל (דף טו): לאו צני יבועו יגיבה. לא נתנה אבר לכבוד כי אס לישראל שאף לישראל לא הוה יפת תואר אלא צמלתמה ע"י כיווש: משום דלאו צני מחילה יגיבה. אף ישראל נצטוו על הגזל אלא שפחות משה פרוטה אינו נחשב גול צעייניהם שעובדין על מדתן שרומנין הו ומוחלין על דבר קל אצל צני נח אחרים הם: והרי

